

масата си и казваше на писеца Иван, какво да пише в посланието до Никейския император.

Царицата влезе тихо върре, седна на една ракла и търпеливо зачака. Мина много време. Вдълбочен в съчиняването на писмото, царят едва забеляза присъствието ѝ. Когато свършиха и писецът се оттегли, той постоя малко замислен и внезапно се обърна към жена си:

- Кога си влязла Целгубо? Но добре, че дойде. Искан да поговора с тебе. Слушай... Вярваш ли, че Иона ще се съгласи да го прати с послание до селджукските турци?

- Не знам. Но ако го накараш... Ще се съгласи.

- Само той може да ми свърши най-добре тази работа. Той ще поиска за себе си съюза на султана. Вярвам, да го склони. Ще му пратя вест... Дано Иван не е още излязал ез града, - и той понежи да плесне с ръце.

Но царицата стана, доближи го и галено се облегна на рамото му.

- Стига си работил днес... Виж колко е бледо лицето ти. Аз пък мислех да излезем никъде. Нали днес е сватбата на Калина, дъщерята на великия боляр Николица. Обещахме да отидем. Ще ни чакат.

Калоян се навъси от досада. Махна с ръка,

- Аз бях съвсем забравил. Нека най-напред пратим писмата. Ти върви в стаята си. Като си свърши работата, ще те новикам.

Целгуба изкриви устни.

- Това е все едно да не отидеш! Знам, че ще чакам, а най-накрая ще кажеш, че си изморен, че е късно и пак ще останем в къщи

- В гласа ѝ проеца бурно негодувание. - А аз съм сита да стоя все в къщи, все в къщи, все сама! Какво ще прави сега, тук, в този кафез, в гози затвор!

- Вземи Мария и върви у Еленини.

- Вчера бях.